Kind (Heb. o.a. *jeled*, Gr. *téknon*), lichaamsvrucht. - 1. Kinderen van *mensen* (→ Ouders) worden, zoals overal in de oude wereld als zegen en rijkdom begroet. Huwelijksriten (Ex 4:25) moesten de verlangde vruchtbaarheid verschaffen. Kinderloosheid werd als ongeluk (1 Sam 1:5), smaad (Gen 30:1) en goddelijke straf (2 Sam 6:23, Hos 9:14, Jes 47:9, 1 Hen 98:5) ervaren. Kinderen zijn een gave en beloning van God (Gen 33:5, Ps 127:3). Nakomelingschap, speciaal zonen, garanderen het voortbestaan van de levenskracht van de ouders en van de zegen die rust op het gezin (1 Sam 4:20, 2 Sam 18:18). Voortplanting is daarom het met de schepping gegeven doel van het huwelijk (Gen 1:28) en zegenrijke belofte van de God van het Verbond (Gen 12:2, 22:17, Lev 26:9). Bovennatuurlijke machten van geluk of onheil omgeven de geboorte. Pasgeborenen zijn daarom taboe: mannelijke eerstgeborenen horen aan God toe en moeten geofferd worden (Ex 22:8), als niet voor

lossing (Num 18:15v) of plaatsbekleding (Num 3:11v) wordt gekozen. De zegen en vloek over vroegere geslachten worden op de kinderen overgedragen (Ex 20:5, Ez 18:2). De vader erkent zijn kind door een bepaald gebaar (Ps 22:11) en een plechtige verzekering (Ps 2:7). Hij, soms ook de moeder, stelt zijn naam vast (Gen 4:26), later ter gelegenheid van de → Besnijdenis (Lc 1:59). Als *recht van het kind* geldt het deelhebben aan het goed van de ouders en de aanspraak op de → Erfenis (Lc 15:12, 31). De eerstgeborene heeft recht op een bijzondere zegen van zijn vader (Gen 27:33vv, vgl. Gen 49). Een kind geniet bijzondere bescherming (Gen 43:9, Ex 2:4), misschien zelfs van hemelse wezens (Mt 18:10). Onderdanige liefde en godvruchtige gehoorzaamheid horen tot de *plicht van het kind.* Deze komt het best tot uitdrukking in het gebod over het eren van de ouders, dat hun wordt ingeprent (Ex 20:12, Deut 5:16, Sir 3:1vv, Jub 35:1vv, Kol 3:20, Ef 6:1-3). In principe leert ook Jezus niet anders (Mt 15:3vv, 19:19, Lc 2:51), ook al kan zijn oproep om Gods koninkrijk na te volgen in sommige gevallen de familieband doorsnijden (Mt 10:35vv, 19:29, Lc 14:26). Jezus' zegenende liefde komt de kinderen toe (Mc 10:13vv, Mt 18:2vv), waarbij echter niet de kinderlijke onschuld of de vertrouwde eenvoud van het kind de belofte van het rijk Gods ontvangen, maar het krijgt deze op grond van de algemeen geldende opvatting van zijn geringheid en hulpbehoevendheid. - 2. Kinderen van *God* zijn degenen die aan Hem als aan een vader toebehoren. Het gaat hierbij om → Adoptie (Ps 2:7), slechts bij uitzondering om een hemelse geboorte (Sir 24:3, de wijsheid, Kol 1:15, Christus); daarentegen weerspreekt een mythologisch-fysieke opvatting van het vaderschap het bijbelse godsbeeld. In het OT worden bovenaardse en voorwereldlijke wezens nu en dan kinderen van God genoemd, om het feit dat ze toebehoren aan een hogere wereld aan te geven (Gen 6:2, Job 1:6, 2:1, 38:7, Ps 82:6). Kind of zoon van God, soms verbonden met knecht van God, worden ook individuele personen genoemd die geheiligd zijn tot een heilshistorisch handelen met het uitverkoren volk: een koning (2 Sam 7:14) of de Messias (Jes 9:5). Israël als volk in zijn geheel (Ex 4:22v, Hos 11:1, Jer 31:20) of de Israëlieten als behorend tot het geheiligde volk (Jes 30:1, 9, 43:6, 63:16, Jub 1:25vv, PsSal 17:27) heten ook kinderen Gods. Het jodendom ontwikkelde de individuele en tegelijk eschatologische betekenis van de latere tijd (Sir 23:1, 51:14, StB I, 219, 371). Daarop berust de opvatting van het NT. Jezus en zijn gemeente noemen de bij het eschatologische aanbreken van het rijk uitverkorenen: Gods kinderen (Mt 5:9, Lc 20:36, Jo 1:12). Als kinderen van het rijk (Mt

13:38), van het licht (Lc 16:8), van de opstanding (Lc 20:36) staan zij in tegenstelling tot de kinderen van deze wereld. In verband met de bij de eindtijd geschonken gave van de Geest (Rom 8:14, 16, 19, 21) stelt men het in Christus, de Eerstgeborene, gegrondveste kindschap Gods van het Nieuwe Verbond tegenover dat van het Oude Verbond (Rom 8:15, 29, Gal 3:13v, 26, 4:3vv, Kol 1:18). Aan dit kind van God, dat als pneumatisch mens (Rom 8:14v, Gal 4:6) niet onder de zonde staat (1 Jo 3:9) en door zijn geloof in Christus en de doop als schepsel van een nieuwe eeuw (Gal 6:15, 2 Kor 5:17, Ef 4:24, 1 Jo 5:1vv) is ingelijfd in de nieuwe gemeente als in het Lichaam van Christus, komt de beloofde erfenis toe van een toekomstige heerlijkheid (Rom 8:17, Gal 4:7, 1 Petr 1:4, 1 Jo 3:2v). De gedachte van de Oosterse mysteriën, dat de mens door een → Wedergeboorte Gods kind wordt, drukt ook een stempel op de nieuwt. uitspraken (Jo 1:13, Tit 3:5, 1 Jo 2:29, 3:9, 4:7).

Litt.: E. Norden, Geburt des Kindes ('24) - A. Oepke, RAC I, 103-12 - W. Grundmann, Gotteskindschaft in der Geschichte Jesu ('38) - L. Dürr, Heilige Vaterschaft, Festschr. Herwegen ('38) 1-20 - F. Nötscher, Biblische Altertumskunde ('40) - H. Granqvist, Child problems ('50) - L. Köhler, Der hebräische Mensch ('53) - C. G. Jung-K. Kerényi, Das göttliche Kind ('51[4]).

V. Hasler